

OWS – RAP & RECEPTEN

Karl Marx : “Alle bezit is diefstal”

Die uitspraak was een brug of wat te ver, maar verdient eigenlijk nog steeds met ster de hoofdprijs voor: te zeggen hoe het zit met het ontstaan van rijkdom en bezit in een enkele zin- (*volgens de man met als oplossing de klasse strijd, dan*).

Hij zag het puur van de arbeiders kant. Zij alleen brengen rijkdom in het land: door met hand en hart te produceren, met mateloze vlijt, converteren ze werk in waarde. Dat ze zo'n klein deel zelf incasseren, is nóg actueel.

Arbeiders hebben, georganiseerd in bedrijven, waarin geïnvesteerd wat zij eerder aan waarde creëerden - nu: het kapitaal - en wat zij leerden, immense veelvoudens gerealiseerd van wat totaal als loon werd uitgekeerd.

Marx wilde met terugwerkende kracht de koek herverdelen en ook de macht aan het volk geven. Via de Partij werd dat ook quasi-werkelijkheid bij communistische systemen, nadat daar de Partij de Baas vervangen had.

Maar die leiding werd snel een dictatuur, doodde haar strijders van het eerste uur, faalde in haar economisch systeem en bleek een reus op voeten van leem. Zo verging het arbeidersparadijs en velen zagen daarin het bewijs

dat slechts het kapitalistisch systeem de oplossing is van het probleem mensen welvaart te brengen: vrije markt economie, waar alleman binnenharkt wat hij kan, met ook nog een goede kans, op de jackpot – in theorie, althans.

Schade en schande

De crisis kwam voor ieder onverwacht die nooit aan de keerzijden had gedacht van megawinst - oplichting en bedrog! Al te naïef geloofden mensen nog dat die grote winsten konden ontstaan zonder groot verlies, ergens onderaan.

Slijters van hypotheekleningen aan mensen zonder bezit en zonder baan incasseerden onterecht commissies van banken die besloten met emissies die rommelhypotheeken te lozen als nieuw derivaat voor argelozen.

Die operatie is ook nog gelukt dankzij de kopers van dit wanproduct: de collega bankiers met als kenmerk bonus cashen voor oneigenlijk werk. In plaats van ons geld goed te beheren riskeerden zij het door te speculeren.

Door hun abjecte graaimentaliteit raken anderen baan en spaargeld kwijt. Uit brutaal winstbejag, voor tig miljoen, gokten zij met andermans pensioen. Maar check de lijst met hun privé adres: precies, van hen is niemand op de fles!

Daarom zouden wij hen moeten vragen naar vermogen – en schuld – bij te dragen aan 'n hulpfonds voor zwaar gedupeerden, die helaas pas door hun schade leerden dat aan hoge heren – ongecontroleerd - niets veilig kan worden gedelegeerd!

Maar we trekken nog 'n andere les: een aantal slachtoffers van dit exces wilden van koers risico's niet weten. Die gaan nu proberen te vergeten dat gedeeltelijk door eigen schuld de eigen hebzucht pijnlijk werd onthuld.

Het woord OIKONOMIA kan werkelijkheid worden

Dit oud-Grieks betekende in die tijd: in behoeften voorzien met zuinigheid, met spaarzaamheid en liefst met burgerzin, want als alle burgers goederen min of juist meer eerlijk met elkaar ruilen hoeft in principe niemand te huilen.

Die definitie is nog valabel eeuwen later, en wij zijn capabel hem eigentijds te realiseren mits we 'n paar dingen willen leren - en vooral afleren - want momenteel hebben en doen wij van alles te veel.

Nu de definitie per element. Al zijn behoeften bij ieder bekend. ons vernieuwd economie model gaat over échte behoeften, dat wel. Aangepraat, fopspeen en over de top soort behoeften, juist, die doeken we op!

Het tweede element is zuinigheid met grondstof, mankracht, elektriciteit en andere energie. Waar dat lukt, verlaagt het de kostprijs van elk product. De eindprijs kan evenredig lager mits ... exit van óverwinstnajager.

Het derde element is spaarzaamheid, dus toekomstgericht gedrag en beleid. Latere generaties mogen niet ons terecht verwijten dat wij geen biet om hun erfdeel gaven: dat we kozen om te verkwisten en gif te lozen.

Het laatste element is partnerschap: burgerzin in overtreffende trap. Ondernemers en mensen met 'n baan, klanten en producenten; allen gaan, hun inter-afhankelijke staat erkend, zich gedragen als verlicht consument!

Ongerijmd Kapitalisme ingebonden door vers(e) regels

Het kapitalistisch systeem heeft de levensstandaard van de meeste mensen in de ontwikkelde landen verhoogd, zeer velen een grote materiële welvaart bezorgd en een beduidend aantal mensen zelfs enorme rijkdommen verschaft.

De vrijheid die het kapitalisme mensen biedt om hun positie te verbeteren, was en is de motor voor grote economische vooruitgang.

Maar gebrek aan goede begrenzing van diezelfde vrijheid is de hoofdoorzaak van de huidige problemen en excessen.

Want het kapitalisme heeft ook oorlog, hongersnood, vervuiling en uitputting van de natuurlijke hulpbronnen veroorzaakt.

Het leidt tot een steeds verdergaande materialistische mentaliteit en tot asociaal gedrag van mensen en ondernemingen

Alle, ook indirecte, gevolgen van bedrijfsactiviteit zijn voortaan ook bedrijfs verantwoordelijkheid. De grondslag van alle kapitalistische memen, namelijk de vrijheid om te ondernemen, blijft mensen meer kans op welvaart geven, maar niet meer ten koste van andermans leven.

Bedrijven met overwinst worden extra belast. Zo'n indirecte productprijs politiek is gepast: bij zakelijk succes vermindert zij het excès. In de volgende praktijken gaat ook het mes: windhandel, winstrouwing en kartelafspraken; we gaan daar radicaal een eind aan te maken.

Alle Top-inkomens worden getoetst voortaan. De inspanning die er in feite voor is gedaan, in verhouding tot de inzet van alle arbeiders en hún beloning, bepaalt het loon van de leiders. Het premier inkomen is de limiet, en IB tarieven tot 100% corrigerende grote graai-gauwdieven.

ParaGaia Parabel

Vijfhonderd mensen, mannen en vrouwen waren, in diepslaap, door een gerobotiseerd ruimteschip naar ParaGaya, een tweelingplaneet van de Aarde gebracht. Daar wilden ze een welvarende en vooral rechtvaardige samenleving vanaf de grond gaan opbouwen.

Daarom kozen ze voor democratische meritocratie als economisch en politiek systeem, met gelijke plichten, rechten en kansen voor iedereen. En met wetten die de burgers de vrijheid boden om alles te mogen ondernemen wat sociaal en ecologisch verantwoord was.

Ieder deed het werk dat hem het beste lag, en samenwerkend en samen delend, werd in de behoefte aan voeding, kleding, onderdak en andere materiële zaken, gemakkelijk voorzien.

Voor 'n eerlijke beloning van ieders werk werd een ruilvoet op basis van verdienste bepaald.

De gemakkelijkste en lichtste arbeid werd met 1 Munt per uur beloond en arbeid die moeilijker en/of meer belastend was met een naar redelijkheid groter aantal munten.

Bij gebrek aan argumenten voor een hoger loon bedroeg het maximum op deze Loonschaal 7 Munt/uur.

De ruilvoet werd democratisch zo vastgesteld in het besef dat enerzijds ieders werk nodig was, en anderzijds, mede in 't gezamenlijk belang, bijzonder talent en inzet extra waardering verdienden, en ook compensatie nodig was voor de effecten van gevaarlijk en belastend werk.

Ook toen fulltime bestuurders, overheidsinstellingen, nutsvoorzieningen en industriële en dienstverlenende bedrijven hun intrede deden, zorgde de Loonschaal voor een rechtvaardige inkomensverdeling, gebaseerd op het principe: loon naar verdienste.

Na verloop van tijd waren er uiteraard wel rijkere en relatief armere mensen, maar die verschillen waren acceptabel omdat ze vooral het gevolg waren van de keus tussen méér of minder werken, en/of tussen sparen of besteden. Mega vermogens kwamen in dit systeem niet voor.

De Loonschaal was voor iedereen die werkte. Voor bedrijven gold een kostPlus prijssysteem, en voor geïnvesteerd kapitaal een inflatiePlus vergoeding. Deze democratisch vastgestelde Plusfactoren werden zo nodig periodiek herzien, evenals de belastingtarieven. Bedrijven werden gezien als onderaannemers van de consument, om werkzaamheden beter en sneller uit te voeren dan de consument zelf zou kunnen. De Plus factor, de winst, was voor het bedrijf slechts nodig om een financiële buffer voor mindere periodes te vormen. De winstbelasting voor bedrijven bedroeg dan ook 100% op het gedeelte van de winstreserve dat hoger was dan het geïnvesteerde kapitaal. Naast de winstbelasting en de belasting op erfenissen, was er slechts één (flat rate) belasting: op inkomsten uit arbeid en kapitaal.

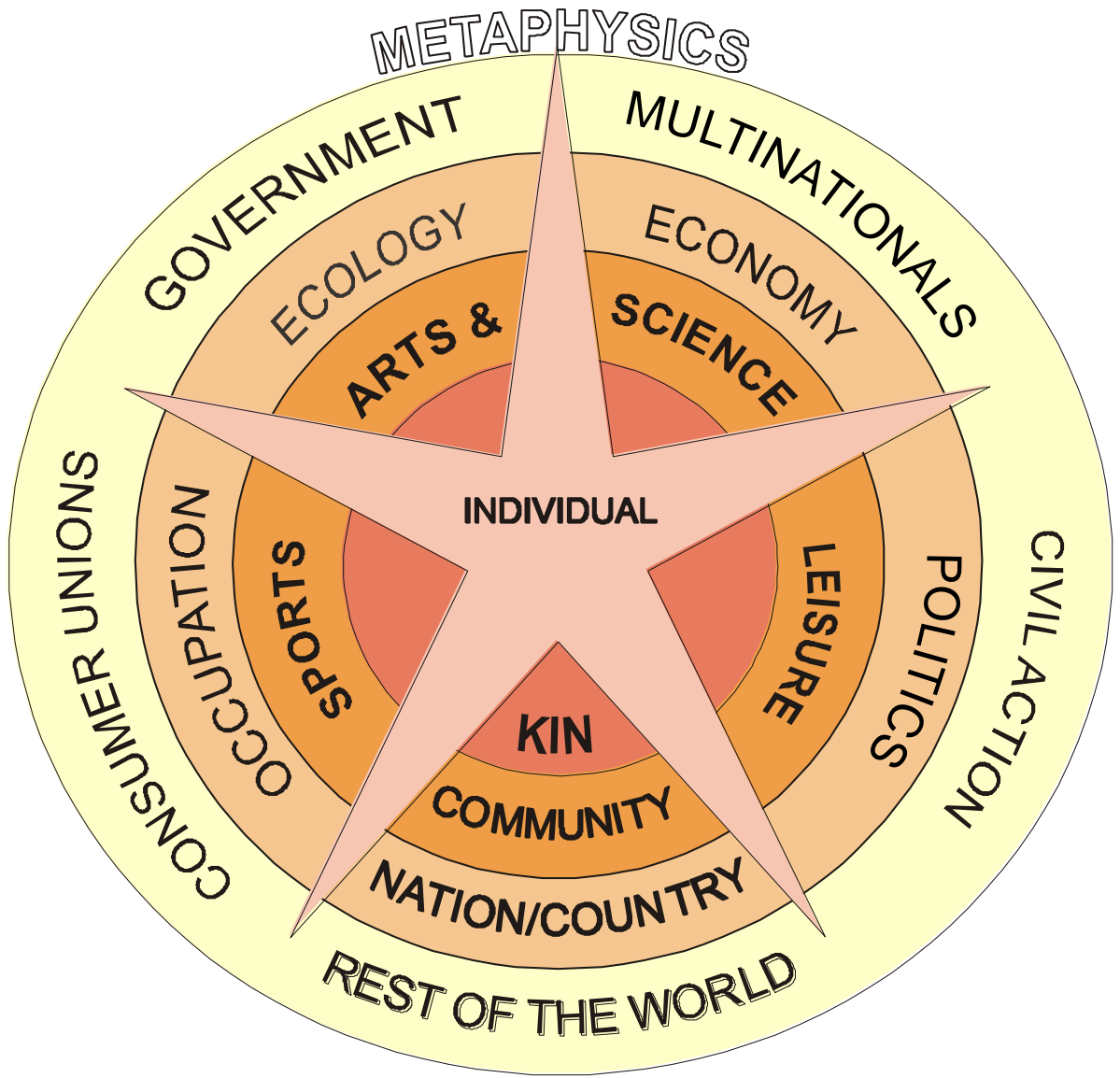
De belasting op erfenissen bedroeg 90%, om erfgenamen te behoeden voor een arbeidsloos leven en om de inkomstenbelasting laag te houden. De neiging kinderen geld na te laten, werd zo omgebogen naar het streven ze een zo goed mogelijke opvoeding te geven.

Naast verwerving van vaardigheden en kennis was de opvoeding vooral gericht op de vorming van kinderen tot verantwoordelijke sociale, en solidaire leden van de maatschappij.

De resulterende "partnerschap" mentaliteit was cruciaal voor het succes van het systeem.

ParaGayanen hoefden niet full-time te werken om in hun behoeften te voorzien, omdat ze kozen voor meer vrije tijd in plaats van voor de aanschaf van onnodige of onnodig luxe goederen.

Als bonus, spaarde dit "consumatig" gedrag ook nog de natuurlijke hulpbronnen en het milieu. Dat groepsbelang eigenlijk welbegrepen eigen belang is, en dus de intelligentste vorm van egoïsme, werd uitstekend begrepen in deze maatschappij, mede omdat status alleen door verdienste, en (tijdelijke) macht alleen door democratisch fiat kon worden verkregen.

benut je radiale bereik voor verbetering

